

Ilmestyskirja 28

Ilm. 21:9-18

Olemme tässä Alusta alkaen -ohjelmassa selittämässä Ilmestyskirjaa. Viime kerralla aloitimme luvun 21 alusta. Kuulimme, kuinka taivaasta laskeutui ”Uusi Jerusalem” -niminen kaupunki, joka olisi ”Jumalan asuinsija ihmisten keskellä”. Tällä kertaa kuulemme lisää tuosta kaupungista.

Yksi niistä seitsemästä enkelistä, joilla oli seitsemässä maljassaan seitsemän viimeistä vitsausta, tuli luokseni ja puhui minulle. Hän sanoi: »Tule, minä näytän sinulle morsiamen, Karitsan vaimon.» (Ilm. 21:9)

Eli nyt Johanneksen oli määrä saada tietää enemmän taivaasta laskeutuneesta Uudesta Jerusalemista. Sen hänelle näyttäisi yksi niistä seitsemästä enkelistä, jotka luvussa 16 ovat tyhjentäneet Jumalan vihan maljat maan päälle. Nyt tuo aiemmin Jumalan vihan tuomaa tuhoa aiheuttanut enkeli on näyttämässä sitä Jumalan armoa, jonka hän tuo tuhon tilalle. Se on hänen varsinainen tahtonsa, ei tuho.

Morsian, vaimo ja kaupunki

Mutta miksi Uutta Jerusalemiä kutsutaan ”morsiameksi” ja ”Karitsan vaimoksi”?

Eräs syy on se, että Ilmestyskirjan tyylisiin kuuluu leikitellä vastakohtilla. Kirjassa Jumalan vastustajaa personifioi kaupunki, Babylon, jossa on selviä piirteitä Rooman kaupungista, sen rikkaudesta, epäjumalanpalveluksesta ja väkivallasta. Sitä kaupunkia johtaa ”porto” – niminen hahmo, mikä myös viittaa epäjumalanpalvelukseen eli ”hengelliseen haureuteen”. Sen vastakohtana on harmoninen kaupunki, Uusi Jerusalem. Se on ”morsian” eli ”Karitsan vaimo”, mikä viittaa ”porton” vastakohtaan, Jumalan ja ihmisten kestävään liittoon ja harmoniseen yhteisöön.

Mutta miksi ylipäätään Jumalan meille tuomaa pelastusta kuvataan kaupunkina? Tähän kysymykseen vastausta etsiessä kannattaa lähteä hieman kauempaa.

Raamatun luomiskertomuksessa ei kaupunkia ole. Kun Jumala loi ihmisen, hän laittoi Aadamin ja Eevan puutarhaan, paratiisiin.

Herra Jumala asetti ihmisen Eedenin puutarhaan viljelemään ja varjelemaan sitä. (1 Moos 2:15)

Suomalaiselle tästä tulee helposti mieleen, että Eeden oli koskematonta luontoa. Kun suomalainen haluaa Jumalan kasvojen eteen, niin on mentävä koskemattomaan luontoon, raakaan korpeen. ”Metsä saa olla kirkkoni”. Luonto, johon ihminen ei ole kirveellä koskenut, olisi jotenkin pyhää.

Mutta Raamatun sana *paratiisi* tarkoittaa nimenomaan istutettua, viljeltyä, hoidettua puutarhaa. Kasvien ja eläinten maailman ihanuuteen kuuluu Raamatun ajattelutavassa siis olennaisesti se, että ihminen viljelee ja varjelee, kultivoi sitä. Jumalan käskystä.

Ja sitähan kaupunki on, kulttuuria, ei koskematonta luontoa.

Meidän suomalaisten olisi ehkä hyvä tajuta tämä. Raja pyhän ja maallisen välillä ei mene siinä, että koskematon luonto on pyhää ja jumalallista ja ihmisen muokkaama maailma maallista. Ei, vaan Jumala tahtoi heti alun perin, että ihminen olisi muokkaamassa ja hoitamassa hänen luomaansa luontoa.

Ei siis tarvitse paeta kaupungista metsään, jotta voisi olla Luojan ihmiselle tahtomassa elinpiirissä.

Kuva lopullisesta pelastuksesta: kaupunkiyhteisö

Tämä näkyy erityisen hyvin siinä, että Raamatun lopussa kuvaksi lopullisesta pelastuksesta on valittu – mikä? No kaupunki.

Henki valtasi minut, ja enkeli vei minut suurelle ja korkealle vuorelle ja näytti minulle pyhän kaupungin, Jerusalemin, joka laskeutui taivaasta, Jumalan luota. Se loisti Jumalan kirkkautta, se säihkyi kuin kallein jalokivi, kuin kristallinkirkas jaspis. (Ilm. 21:10–11)

Miksi juuri kaupunki on Raamatun kuva lopullisesta pelastuksesta? Ilmeisesti siksi, että kaupungissa toteutuu ihmisten keskinäinen yhteys. Se toteutuu kaupungissa paremmin kuin korvessa.

Jumala on luonut meidät ihmiset yhteyteen toistemme kanssa. Yhteisöön. Sitä kuvaa taivaallinen kaupunki. Jumala haluaa olla yhteydessä meihin sillä tavalla, että me olemme hänen kauttaan yhteydessä toisiimme.

Ainakin minulle tämä on aika sävähdyttävää. Itselleni olisi jotenkin luontevampaa, että taivasta kuvattaisiin jollakin muulla tavalla kuin kaupunkina. Vaikkapa juuri koskemattomana luontona. Tykkään nimittäin kuljeskella yksinäni metsissä.

Mutta Jumala pitää ihmisten välistä yhteisöllisyyttä niin tärkeänä, että hän on valinnut sanassaan pelastuksen kuvaksi nimenomaan kaupungin. Jumalan silmissä ”kallein jalokivi” on ideaalinen kaupunki. Se on aika merkittävää.

Ihmisten välinen yhteys perustuu yhteyteen Jumalan kanssa

Kunnollinen, vahva yhteys ihmisten välillä perustuu – niin mihin? Siihen, että ihmisillä on yhteys Jumalaan. Rakkaudellaan Jumala yhdistää ihmiset toisiinsa.

Juuri tämä toteutuu lopullisessa pelastuksessa, taivaallisessa kaupungissa. Johannes kirjoittaa ilmestyksessään näin:

Temppeleitä en kaupungissa nähnyt, sillä sen temppelinä on Herra Jumala, Kaikkivaltias, hän ja Karitsa. Kaupunki ei myöskään tarvitse valokseen aurinkoa eikä kuuta, sillä Jumalan kirkkaus valaisee sen, ja sen lamppuna on Karitsa. Kansat kulkevat sen valossa, ja maailman kuninkaat tuovat sinne mahtinsa kaiken loiston. Sen portteja ei suljeta päiväsaikaan, ja yötä siellä ei olekaan. Kaikki kansojen kalleudet ja ihanuudet tuodaan sinne. (Ilm 21:22–26)

Kaupungin ideaan on siis pakattu hyvin paljon ihmiskunnan syvimmistä tarpeista ja kaipauksesta. Kunpa minäkin löytäisin hyvän yhteisön, ihanan kaupungin, rauhallisen yhteiselön toisten kanssa!

Sitä meidän nykyiset kaupunkimmeikin pohjimmiltaan tavoittelevat. Kuitenkaan sitä saavuttamatta. Mutta siinä tavoittelussakin on paljon hyvää ja arvokasta. Se tavoittelu kertoo siitä, kuka ihminen on, mitä hän syvimmiltään tarvitsee ja kaipaa.

Taivaan kaupunkiin kuuluu ihmisten yhdessäolo ja sen synnyttämä kulttuuri ja oikeamielinen hallinto. Ne ovat siis hyviä asioita. Niihin pitää pyrkiä jo nyt. Mutta lopullisesti ne toteutuvat vasta taivaan kaupungissa:

Kansat kulkevat sen valossa, ja maailman kuninkaat tuovat sinne mahtinsa kaiken loiston. Sen portteja ei suljeta päiväsaikaan, ja yötä siellä ei olekaan. Kaikki kansojen kalleudet ja ihanuudet tuodaan sinne. (Ilm. 21:24–25)

Kansojen kalleudet ja kulttuuriset aarteet ovat Uudessa Jerusalemissa, mutta vailla ylpeyttä, uhoa tai väkivaltaa:

Mitään epäpuhdasta ei sinne päästetä, ei ainoatakaan iljettävän valheen palvelijaa, vaan ainoastaan ne, joiden nimet on kirjoitettu Karitsan elämäkirjaan. (Ilm. 21:27)

Karitsan elämän kirjassa on Johanneksen mukaan niitten nimet, jotka ovat ”valkaissheet vaatteensa Karitsan veressä”.

”Vaatteiden valkaiseminen Karitsan veressä” tarkoittaa sitä, että ihminen ei yritä kelvata Jumalalle omien ansioittensa perusteella. Hänen vanhurskautenaan eli hänen Jumalalle kelpaavuutenaan on se, että Jeesus on kuollut sovitusuhrina hänen edestään ja vuodattanut verensä.

Tähän perustuu se, että lopullinen kaupunki laskeutuu taivaasta alas meidän luoksemme, armosta. Emmekä me kapua ylös taivaaseen omalla yrityksellämme.

Kaupungin muuri ja sen portit

Nyt olemme käsitelleet aika paljon siitä, miksi juuri kaupunki toimii vertauskuvana pelastuksen ajan elämästä. Mutta Ilmestyskirjan kuvauksessa on vielä muutama outo yksityiskohta, joka vaatii selitystä. Nimittäin kaupungin muuri ja sen portit.

Se loisti Jumalan kirkkautta, se säihkyi kuin kallein jalokivi, kuin kristallinkirkas jaspis. Sitä ympäröi suuri ja korkea muuri, jossa oli kaksitoista porttia, ja niitä vartioi kaksitoista enkeliä. Portteihin oli hakattu Israelin kahdentoista heimon nimet. Idän puolella oli kolme porttia, pohjoisessa kolme, etelässä kolme ja lännessä kolme porttia. Kaupungin muurissa oli kaksitoista peruskiveä, ja niissä oli kaksitoista nimeä, Karitsan kahdentoista apostolin nimet (Ilm. 21:11-14).

Kaupungin jaspiksenhohtoinen kirkkaus tarkoittaa tietenkin sitä, että se on ylenpalttisen ihana; kuin Jumala itse, jonka valoa se loistaa. Tämä tarkoittaa minusta sitä, että meidän nykyiset ihmissanamme tai käsitteemme eivät voi sitä kuvata. Uusi Jerusalemi on jotain paljon ihanampaa kuin se mielikuva, joka tämän tekstin sanojen perusteella siitä syntyy.

Muuri kertoo turvallisuudesta. Uuteen Jerusalemiin ei pääse mitään asiaankuulumatonta tai pahaa. Kaupungin kaksitoista porttia ja niihin hakatut Israelin kansan kahdentoista heimon nimet kertovat siitä, että Uudessa Jerusalemissa toteutuu täydellisesti se, mitä varten Jumalan omaisuuskansa oli olemassa. Jo Ilmestyskirjan kirjoittamisen aikana tuo idea oli jo aikaa sitten kadonnut ja tuhoutunut, sillä entisen Israelin pohjoisvaltion heimot olivat sekoittuneet muihin kansoihin ja oikeastaan vain Juudan heimo oli jäljellä. Mutta Uudessa Jerusalemissa olisivat kaikki alkuperäiset 12 heimoa, mutta uudistettuina.

Kaupungin muurissa olevat kaksitoista peruskiveä, joissa oli Kristuksen kahdentoista apostolin nimet, se kertoo siitä, että kirkko on *apostolinen*. Meidän oppimme, Kristuksen ihmisille antava pelastava evankeliumi ei ole sellaista, että jokainen keksii tai ”tulkitsee” sen itselleen omien tarpeidensa tai mieltymystensä mukaan. Ei, se on välitetty meille Kristuksen apostolien kautta. Se on ”apostolista evankeliumia”. Tämä on niin tärkeä totuus, että sen varassa on jopa Uuden Jerusalemin kivijalka. Kunpa muistaisimme sen jo nyt!

Täydellinen kuutio

Enkelillä, joka minulle puhui, oli kultainen mittakeppi kaupungin sekä sen porttien ja muurin mittaamista varten. Kaupunki oli neliön muotoinen, yhtä leveä kuin pitkä. Enkeli mittasi kaupungin kepillään ja sai tulokseksi kaksitoistatuhatta stadionmittaa; pituus, leveys ja korkeus olivat kaikki tämänsuuruiset. Hän mittasi myös muurin, ja se oli sataneljäkymmentäneljä kyynärää – enkeli käytti siinä ihmismittaa. Muuri oli rakennettu jaspiskivistä, ja kaupunki oli kimmeltävää, lasinkirkasta kultaa (Ilm. 21:15-18).

Uusi Jerusalemin on siis kuutio, jonka jokainen särmä on 12 000 stadionmittaa pitkä. Epäilemättä tämä symboloi täydellisyyttä. Kaksitoistahan on täydellisyyden luku ja kun se vielä kerrotaan tuhannella, niin siitä se vasta täydellisyys syntyy. Kilometreiksi muutettuna tuo tarkoittaa 2304 kilometriä kanttiinsa. Kaupungin kuutiomaisuus liittyy myös siihen, että Jerusalemin temppelin kaikkeinpyhin oli muodoltaan kuutio. Nyt Uusi Jerusalemin on itsessään se varsinainen "kaikkeinpyhin", Jumalan läsnäolon paikka.

Kun yritämme kuvitella mielessämme Uuden Jerusalemin, on pidettävä mielessä tämän kuvauksen vertauskuvallisuus ja se, mitä tuo vertauskuvallisuus tarkoittaa: ihanuutta, täydellisyyttä, Jumalan läsnäoloa. Sekä sitä, että Uudessa Jerusalemissa toteutuu se, mitä Israelin 12 heimoa edustivat; sekä se, mitä Kristus 12 apostolinsa kautta on halunnut maailmaan tuoda.

Ilman tämän tajuamista Uusi Jerusalemin tuntuu kovin tylsältä. Kuka nyt haluaisi asua kullasta ja jaspiskivistä rakennetussa valtavassa kuutiossa?